

stian Christensen, fremsatte to lovforslag til opfølgning af dagsordenen, men måtte trække dem tilbage.

Senere, nemlig i samlingen 1988-1989, genfremsatte SF forslagene, men de blev heller ikke vedtaget. Det var forslag om bevaringsplanlægning, kommuneplanlægning og registrering af bygninger med henblik på bevaring og bygningsfredning. Og siden kom der to betænkninger, uden at der blev taget nogen politiske initiativer af betydning på området.

Folketinget havde så en redegørelsesdebat den 17. januar 1996. Regeringens redegørelse afspejlede bl.a. de problemstillinger, som kunne være afklaret gennem vedtagelsen af forslag, som SF stillede allerede i 1988. Sådan er forhistorien.

Men nu sker der da heldigvis noget. Miljø- og energiministeren fortjener i dag ros for sin hurtighed med hensyn til opfølgningen på redegørelsesdebatten set i lyset af den langsommelighed, der har præget tidligere regeringer. Vi kan samtidig i SF glæde os over den lydhørhed, der har været over for de forslag og synspunkter, som SF tidligere har fremsat og senest i forbindelse med redegørelsesdebatten den 17. januar 1996.

Vi synes, at regeringens forslag, der er til behandling i dag, er et stort skridt fremad. Hovedformålet med lovforslagene om at sikre en øget offentlig inddragelse i bygningsfrednings- og bevaringsarbejdet er vi naturligvis helt enige i. Der er heller ingen tvivl om, at disse love vil kunne sikre mange værdifulde bygninger og bymiljøer og forhindre mange nedrivningssager i lighed med dem, der har været i de seneste år, hvor bevaringsværdige bygninger er blevet revet ned over hals og hoved, fordi byggespekulanter har kunnet se en fordel heri. Der vil med denne lovgivning blive givet nogle gode redskaber.

Der er endvidere en meget positiv tilkendegivelse i bemærkningerne om, at regeringen agter at fremsætte forslag til en ny byfornyelseslov, som vil indebære, at der skabes mulighed for, at de kommuner, der ønsker det, kan etablere lokale bygningsforbedringspuljer, som skal finansieres med en tredjedel fra staten, en tredjedel fra kommunen og en tredjedel fra private midler.

Der er altså mange gode ting i de fremsatte forslag. Vi mener imidlertid, at forslagene på enkelte områder godt kunne blive bedre, og jeg vil hermed komme med nogle bemærkninger til de enkelte emner.

I SF kan vi tilslutte os forslaget om at give en landsdækkende forening på det bygningskulturelle område ret til at få forelagt forslag til fredning af bygninger for Det Særlige Bygningssyn. Det er sådan set i stil med det, vi kender fra Naturfredningsforeningens muligheder for at rejse fredningssager, og det mener vi har stor værdi.

Dernæst er der forslaget om, at bygningsbevaringsspørgsmål skal inddrages i kommune- og lokalplanlægning, så der udpeges bevaringsværdige bygninger. En forudsætning for, at det kan ske, er imidlertid, at der foretages en kortlægning og registrering af frednings- og bevaringsværdige bygninger. Det gode arbejde med kommuneatlas skal fortsætte, og vi mener, det bør være obligatorisk.

Vi er også enige i, at hovedreglen om, at bygninger skal være 100 år, før de fredes, skal ændres til 50 år. Det er også, som det nu er foreslået, fornuftigt at sammenlægge statens økonomiske støttemidler, så man kan få et overblik og kanalisere midlerne derhen, hvor man kan få mest fredning og bevaring for pengene.

Støtte til lokale bevaringsfonde, puljer og lignende mener vi er nødvendig. Det er det lokale arbejde, der skal give næring og kraft, så der kan ske en opprioritering af hele dette område.

Og så nogle bemærkninger til forslaget til lov om regionale faglige kulturmiljøråd, som vi synes er godt. Formålet med at styrke den regionale og lokale indsats for bevaring og udvikling af kulturmiljøet er vi helt enige i. Men skal det være museumsrådene, der skal bestemme, om der skal være et kulturmiljøråd? Det mener vi nu ikke. Et kulturmiljøråd skal efter SF's opfattelse nedsættes i hvert amt, og der skal afsættes penge til disse råd, for det ville være så værdifuldt for det lokale arbejde at have et sådant råd.

Nogle enkelte bemærkninger vedrørende sammensætningen: Også her skal der være en lokal forankring. Det er derfor SF's opfattelse, at amtsrådene skal udpege medlemmer til de regionale kulturmiljøråd, naturligvis under skyldig hensyntagen til, at et sådant råd også besidder den nødvendige faglige indsigt.

Jeg vil gerne rejse et enkelt spørgsmål til overvejelse, og det er spørgsmålet, om miljø- og energiministeren fortsat skal være sidste ankeinstans i fredningssager. Vi har også i denne samling behandlet lovgivning, hvor ankesystemet er ændret, så ministeren er kommet ud af lovgivningen og Naturklagenævnet er kommet